

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

18 martie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în componența:

președinte – Constantin Gurschi,

judcători – Elena Covalenco, Ion Arhiliuc, Iurie Diaconu, Liliana Catan,

a judecat în ședință publică recursul ordinar declarat de avocatul Lebedinschi Adrian în numele inculpatului Timotin Pavel, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 septembrie 2013, în cauza penală privindu-l pe

Timotin Pavel Ion, născut la 13 iulie 1976, originar din s. Vorniceni, r-nul Strășeni, domiciliat în mun. Chișinău, str. Miorița 3/1, ap. 78.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 02.04.2001 – 20.09.2001;

Instanța de apel: 02.05.2013 – 10.09.2013;

Instanța de recurs: 13.11.2013 – 18.03.2014.

Procedura de citare a fost legal executată.

În ședință s-au prezentat:

Avocatul Dumitru Graur, care a solicitat respingerea recursului și menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 septembrie 2013, fără modificări.

Avocatul Lebedinschi Adrian, acționînd în numele inculpatului Timotin Pavel, precum și însuși inculpatul, au solicitat admiterea recursului în sensul declarat și casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 septembrie 2013, cu dispunerea achitării inculpatului.

Cu referire la recursul ordinar declarat, Colegiul penal lărgit,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 20 septembrie 2001, Timotin P. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 123¹ CP, cu aplicarea art. 42 CP, la

5 (cinci) ani închisoare, cu executarea pedepsei în colonie de corectare prin muncă cu regim înăsprit.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Mihalaș Gr., a fost lăsată fără examinare, recunoscându-i-se ultimului dreptul de a se adresa în judecată în ordinea procedurii civile.

2. Pentru a dispune astfel, instanța de fond a constatat, în fapt, că inculpatul Timotin P., la 31 ianuarie 2001, aproximativ pe la orele 07.15, aflându-se la domiciliul cet. Mihalaș Gr., și anume, în ap. 78 din casa 3/1 de pe str. Miorița, or. Chișinău, avînd scopul sustragerii de bunuri din avutul proprietarului, s-a apropiat de dulap și din paltonul ce se afla înăuntru, din buzunar, a sustras tainic bani în sumă de 5031 (cinci mii treizeci și unu) dolari SUA, astfel, cauzîndu-i părții vătămate un prejudiciul material considerabil.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a constatat că, în drept, faptele inculpatului întrunesc toate elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 123¹ CP, și anume, *sustragerea de bunuri în proporții deosebit de mari din avutul proprietarului, cu cauzarea părții vătămate a unei daune considerabile.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401- 402 CPP, a fost atacată cu apel de către avocatul Lebedinschi A., care acționînd în numele inculpatului, a solicitat casarea acesteia din motivul ilegalității, cu dispunerea rejudecării cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Timotin P., să fie achitat de cele imputate, deoarece acțiunile lui nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 123¹ CP.

În motivarea cerințelor înaintate, apărătorul a invocat că, instanța de judecată greșit a apreciat toate circumstanțele cauzei, și anume, critic a apreciat depozițiile inculpatului Timotin P, și a părții vătămate Mihalaș Gr., care de fapt a susținut că inculpatul nu i-a furat banii, dar i-a luat cu permisiunea sa, iar la poliție s-a adresat doar cu rugămintea de a-l găsi pe Timotin P., pentru că acesta îi este apropiat și nu îi este indiferentă soarta lui, și că fiind tânăr să nu cheltuite pe lucruri nesperioase banii împrumutați, iar colaboratorii de poliție au dictat cum să scrie cererea.

De asemenea, apelantul a menționat că, suma de 5031 dolari SUA, care a fost împrumutată de la Mihalaș G., dintre care, 1500 dolari a achitat viza, 1000 de dolari i-au fost sustrași de către persoanele care i-a cauzat vătămări corporale, iar 2500 de dolari el i-a dat colaboratorului de poliție, Cojocar I. care investiga cazul.

Avocatul a mai susținut că, prin sentința adoptată i s-a încălcat dreptul lui Timotin P. la apărare și de a fi prezent la audierea cauzei penale, de a face propuneri, de a pune întrebări, recuzări și alte drepturi prevăzute de legislația procesual penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 septembrie 2013, a fost admis apelul avocatului Lebedinschi A. declarat în numele inculpatului Timotin P., din alte motive decît cele invocate, s-a casat sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 20 septembrie 2001, cu pronunțarea unei noi hotărîri, prin care Timotin P., a fost

recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (4) CP, la 5 (cinci) ani închisoare, iar prin prisma art. 90 CP, pedeapsa i-a fost suspendată pe un termen de probă de 5 (cinci) ani, inculpatul fiind eliberat imediat de sub arest.

5. În argumentarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, cumulul de probe pertinente și concludente prezentate în sprijinul învinuirii și enumerate mai sus dovedesc în întregime vinovăția inculpatului Timotin P. în comiterea infracțiunii imputate, iar careva temei de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe, instanța de apel nu a stabilit.

La fel, instanța a menționat că, potrivit art. 10 CP, legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar nu au antecedente penale. Astfel, potrivit art. 123/1 CP, în redacția legii din anul 1964, sustragerea în proporții deosebit de mari din avutul proprietarului, indiferent de mijlocul prin care a fost săvârșită se pedepsea cu privațiune de libertate pe un termen de la zece la douăzeci și cinci de ani, cu confiscarea averii și cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la doi la cinci ani. La caz, s-a constatat că infracțiunea a fost comisă de către Timotin P., la 31.01.2001, iar potrivit sancțiunii prevăzute de art. 186 alin.(4) CP, în redacția Codului penal din 2003, se prevede pedeapsa cu închisoare de la 5 la 10 ani, astfel, prin prisma art. 10 CP, instanța de apel a considerat că legea nouă este una mai favorabilă pentru inculpat, încadrând acțiunile ultimului în prevederile art. 186 alin.(4) CP, furtul, *adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșite în proporții mari.*

La stabilirea pedepsei instanța de apel a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de scopul preventiv și educativ al pedepsei, de persoana celui vinovat, care n-are antecedente penale, se caracterizează pozitiv, are la întreținere 2 copii minori, în ședința instanței de fond partea vătămată n-a cerut recuperarea daunei materiale pricinuite, comunicînd că banii au fost dați de către dînsul inculpatului și de aceea colegiul penal a conchis că Timotin P. poate fi corectat și reeducat fără a fi privat real de libertate prin aplicarea art.90 CP, cu stabilirea unui termen de probă.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Lebedinschi A., care acționînd în numele inculpatului, solicită admiterea lui, cu casarea deciziei menționate și dispunerea achitării lui Timotin P., deoarece acțiunile lui nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (4) CP.

În motivarea recursului declarat, avocatul invocă că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar hotărîrea adoptată este neîntemeiată, întrucît instanța a pus la baza soluției sale declarațiile martorilor, Pșenicinîi V., Bejenari V. și Cojocar I., neluînd în considerație declarațiile părții vătămate și a inculpatului.

Recurentul a invocat că instanța de apel contrar prevederilor art. 414 alin. (6) CPP, nu a verificat în ședința de judecată probele, dar s-a bazat pe acestea la adoptarea hotărârii.

În consecință, recurentul a specificat că instanța de apel, la judecarea cauzei, a dat o apreciere eronată probatoriului administrat, nu a solicitat audierea repetată a martorilor de bază și a formulat o concluzie vădit greșită privind condamnarea inculpatului în baza art. 186 alin. (4) CP.

Totodată, la 18.03.2014, orele 14.50, inculpatul Timotin P., a depus în secția monitorizare, un set de acte, solicitînd ca acestea să fie anexate la cauza sa penală.

În drept, recursul avocatului este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) CPP.

7. Judecînd recursul ordinar, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia, că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil, pentru următoarele considerente.

7.1. Potrivit dispoziției art. 435 alin. (1) pct. 1) CPP, judecînd recursul, instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci cînd hotărîrea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Conform art. 427 alin.(1) CPP, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în baza temeiurilor stipulate în acest articol.

Din textul recursului, se constată că recurentul invocă drept temei de declarare a acestuia prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) CPP, și anume, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Însă, în raport cu textul deciziei atacate, Colegiul lărgit constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) CPP, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la admiterea apelului declarat de apărătorul Lebedinschi A., în numele inculpatului Timotin P. și adoptarea soluției expuse în pct. 4 din prezenta decizie.

Cu referire la cele invocate de recurent precum că, instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul lărgit menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiza și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atîta timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de fond și cea de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută pe baza probatoriului administrat și a concluzionat corect ca aceasta se circumscrie încadrării juridice în baza art. 186 alin. (4) CP, potrivit căreia Timotin P. a fost condamnat.

Mai mult, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel la examinarea cauzei,

a ținut seama în deplină măsură de prevederile art. 27, 99 - 101 CPP, a cercetat sub toate aspectele probele administrate, le-a verificat minuțios, dându-le o apreciere justă, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, care în ansamblul lor au confirmat vinovăția inculpatului Timotin P. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (4) CP, și anume, furtul, adică *sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșite în proporții mari*.

La fel, Colegiul lărgit reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 CPP, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungând la concluzia că sentința atacată urmează a fi casată din alte motive decât cele invocate în cererea de apel, cu aplicarea principiului retroactivității legii penale și reîncadrând faptele inculpatului din prevederile art. 123¹ CP, în cele prevăzute de art. 186 alin. (4) CP, creînd astfel o situație mai favorabilă în privința inculpatului.

Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată, iar instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de apelant, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată, la caz, de admitere a apelului declarat de apărător, cu casarea sentinței Judecătoriai Centru, mun. Chișinău din 20 septembrie 2001, din alte motive decât cele invocate, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Timotin P., a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (4) CP, la 5 (cinci) ani închisoare, iar prin prisma art. 90 CP, pedeapsa i-a fost suspendată pe un termen de probă de 5 (cinci) ani.

7.2. În continuare, din textul recursului declarat, se constată că recurentul critică soluția instanței de apel, întrucât instanța a pus la baza hotărârii adoptate declarațiile martorilor, Pșenicinîi V., Bejenari V. și Cojocarul I., neluînd în considerație declarațiile părții vătămate și a inculpatului, care dovedesc incontestabil nevinovăția lui Timotin P., de săvârșirea infracțiunii de furt.

Așadar, în ceea ce privește faptul dacă o asemenea situație reprezintă o eroare de drept, Colegiul menționează că, în conformitate cu art. 93 alin. (2) CPP, declarațiile martorilor, părților vătămate și ale inculpatului se consideră probe egale, legea nu stipulează că depozițiile martorilor sau a părților vătămate au prioritate față de cele ale inculpatului, iar instanța de judecată, avînd în vedere egalitatea părților în proces, este obligată să asigure cercetarea tuturor circumstanțelor cauzei și probele prezentate de părți, în egală măsură, ca, ulterior, să le dea acestora o apreciere obiectivă și sub toate aspectele.

Din analiza prevederilor legale menționate și în raport cu decizia recurată, Colegiul conchide că instanța de apel a respectat această obligație, a apreciat în mod obiectiv atît declarațiile inculpatului, a părții vătămate, cît și ale martorilor, care și-au găsit confirmarea și prin alte probe recercetate în cadrul ședințelor instanței de apel. După cum rezultă din textul deciziei, instanța de apel a descris conținutul acestor probe în modul în care dînșii au relatat informațiile cunoscute de ei, referitor la infracțiunea prevăzută de art. 186 CP și le-a dat o apreciere obiectivă și corectă.

Mai mult, din textul deciziei instanței de apel, se constată că, instanța a statuat asupra faptului că declarațiile inculpatului date în cadrul audierii acestuia în ședința instanței de apel, se combat nu doar prin declarațiile martorilor Pșenicinîi V., Bejenari V. și Cojocar I., ci și prin alte materiale ale cauzei, cum sunt:

- cererea părții vătămate Mihalaș Gr., unde ultimul indică că, la 31.01.2011, Timotin P. a sustras pe ascuns din apartamentul său suma de 5031 dolari SUA;

- autodenunțarea scrisă personal de către inculpatul Timotin P., la 11.03.2001, în care acesta a indicat, că la 31.01.2001, a furat de la Mihalaș Gr., bani în sumă de 5031 dolari americani;

- explicațiile inculpatul din 11.03.2001, unde acesta personal indică, că a sustras pe ascuns suma de 5031 dolari SUA de la Mihalaș Gr.;

- procesul-verbal de predare a sumei de 2500 dolari SUA;

- procesul-verbal de ascultare a pătimitului Mihalaș Gr., care a declarat că banii în sumă de 5031 dolari SUA, au fost furați de cet. Timotin P.;

- recunoașterea în calitate de parte vătămată și parte civilă a lui Mihalaș Gr.;

- declarațiile date de bănuitul Timotin P., în prezența avocatului, precum că a luat bani fără permisiunea și înștiințarea lui Mihalaș Gr..

Reieșind din cele expuse, instanța de recurs apreciază drept vădit neîntemeiate criticile recurentului privitor la adoptarea unei decizii ilegale de către instanța de apel în privința lui Timotin P., totodată, menționînd că Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău a ajuns la concluzia corectă că probele cercetate, coroborînd între ele, formează un ansamblu probatoriu prin care evident se dovedește vinovăția inculpatului Timotin P. de săvîrșirea infracțiunii imputate și totalmente combat probele aduse, la caz, de către partea apărării.

Asupra celor constatate se impune și mențiunea că, chestiunea de apreciere a probelor dată de instanțele ierarhic inferioare, invocată de recurent, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanței de fond și apel. Prin urmare, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) CPP, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

7.3. Cu referire la argumentele invocate de recurent, precum că inculpatul nu a furat mijloacele bănești de la partea vătămată, dar le-a luat cu permisiunea acestuia, Colegiul lărgit le apreciază ca fiind o tactică a apărării, care, însă, nu-și găsește confirmarea în speța discutată.

Așadar, Colegiul lărgit constată că, potrivit cererii părții vătămate Mihalaș Gr., din data de 11 martie 2001, acesta a solicitat organelor de urmărire penală de a lua măsuri cu cet. Timotin P., care i-a sustras pe ascuns 5031 de dolari SUA. Poziția părții vătămate

privitor la sustragerea banilor de către inculpat, a fost aceeași pe tot parcursul urmăririi penale. (f.d. 2)

Ulterior, la faza judecării cauzei de către prima instanță, partea vătămată deja a susținut o altă poziție, și anume, că i-a promis inculpatului că-i va da bani pentru plecarea acestuia peste hotare, când va avea nevoie, iar peste 2-3 zile după discuția respectivă, Timotin P. 1-a anunțat, că a luat banii. Partea vătămată, a mai atenționat, că banii au fost luați cu permisiunea lui, iar la poliție s-a adresat cu o cerere, deoarece văzînd, că inculpatul a fost bătut și se află în spital, iar banii i-au fost sustrași, a avut careva dubii în privința lui Timotin P. și a crezut că, cu ajutorul polițiștilor de sector mai repede îl va impune pe Timotin P. să-i întoarcă banii, avînd intenția doar să-1 sperie pe ultimul. Însă, la sectorul de poliție i s-a spus, că fără cererea lui nu pot să facă careva investigații la acest caz, iar cu cererea scrisă totul va fi bine, legitim, apoi cererea vor nimici-o. Dînsul a scris cum i s-a dictat de către polițiști și nu a știut, că totul este atît de serios, atenționînd că, Timotin P., a luat banii cu permisiunea lui, iar depozițiile date în ședința de judecată sunt adevărate. (f.d. 53-54)

Totodată, din materialele cauzei se mai reține că, inculpatul la faza urmăririi penale a recunoscut vina în săvîrșirea infracțiunii imputate, mai mult, a scris și autodenunțare, prin care recunoaște că a furat cei 5031 de dolari SUA, de la partea vătămată Mihalaș Gr.. (f.d. 3)

Însă, la faza judecării cauzei, inculpatul vina n-a recunoscut-o și a declarat, că a avut ocazia împreună cu niște băieți să plece peste hotarele țării, despre aceasta a vorbit cu Mihalaș Gh., comunicîndu-i și faptul că are nevoie de bani, la care Mihalaș Gr. i-a spus că are banii și-l poate ajuta, arătîndu-i unde sunt acești, în palton în dulap.

La 31.01.2001, inculpatul a luat banii din buzunarul paltonului care se afla în dulap, în sumă de 5031 dolari SUA, în timp ce partea vătămată era acasă și dormea, era ora 07 dimineata. Autodenunțarea și depozițiile date la anchetă le-a declarat fără a fi amenințat, însă, astfel i-au sugerat să spună colaboratorii de poliție, precum, că dacă va spune că a sustras banii va fi mai bine. În prezența avocatului, de asemenea, a comunicat, că recunoaște sustragerea banilor de la Mihalaș Gr., crezînd, că așa va fi mai bine pentru el, după cum i s-a spus. (f.d. 51-52)

Instanța de recurs consideră că atît instanța de fond, cît și cea de apel, au dat o încadrare juridică corectă faptelor comise de inculpat, calificîndu-le în baza art. 186 alin. (4) CP și apreciînd critic declarațiile inculpatului și părții vătămate, date în cadrul ședințelor instanței de fond.

Nerecunoașterea vinei de către inculpat în comiterea infracțiunii imputate, nu poate servi ca temei pentru achitarea sa, dat fiind faptul că, în cursul judecării cauzei au fost administrate probe care confirmă cu certitudine vinovăția lui în comiterea infracțiunii de furt, iar cele invocate de recurent sub acest aspect sunt apreciate de către instanța de recurs, ca o modalitate de exercitare a dreptului de apărare, urmîndu-se scopul obținerii absolvirii de pedeapsa penală.

7.4. Privitor la criticile recurentului că instanța de apel contrar prevederilor art. 414 alin. (6) CPP, nu a verificat în ședința de judecată probele, dar s-a bazat pe acestea la adoptarea hotărârii și nu a efectuat audierea suplimentară a unor martori, instanța de recurs relevă următoarele.

Potrivit procesului verbal al ședinței de judecată din data de 10 septembrie 2013, verificând dacă sunt probe suplimentare și dacă este necesar de a cerceta suplimentar probele administrate de prima instanță, apărătorul Lebedinschi A., a menționat că aceasta rămîne la discreția instanței.

Ulterior, instanța de apel a cercetat toate probele administrate de prima instanță, dîndu-le citire, la care apărarea nu a intervenit cu nici o obiecție.

La întrebarea instanței de apel, dacă este necesar de a cerceta și alte probe, avocatul Lebedinschi A., a menționat că nu este necesitate.

Prin urmare, Colegiul lărgit apreciază criticile avocatului sub acest aspect, ca fiind vădit neîntemeiate, dat fiind că instanța de apel, a respectat exigențele prevăzute de art. 414 CPP și a judecat, conform legii, cauza penală în privința lui Timotin P., în fapt și în drept.

7.5. De asemenea, Colegiul lărgit reține că criticile formulate de recurent în recursul ordinar declarat, cu privire la dispunerea achitării lui Timotin P., au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în instanța de fond și apel și, căroră instanțele de judecată ierarhic inferioare, le-au dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, avînd în vedere și faptul că verificînd hotărîrea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin.(2) CPP, temeiuri de casare a hotărîrii atacate, nu s-au stabilit.

Astfel, Colegiul lărgit constată că acțiunilor inculpatului i s-a dat o apreciere și încadrare juridică corectă, iar măsura de pedeapsă acestuia i s-a stabilit cu respectarea prevederilor art. 75 CP, ținîndu-se seama de gradul prejudiciabil al faptei comise, de toate circumstanțele cauzei, care agravează ori atenuează răspunderea, fiindu-i numită o pedeapsă în limitele sancțiunii normei penale în baza căruia a fost declarat vinovat, iar temei legal de a interveni în hotărîrea judecătorească în această parte, la fel nu s-au stabilit.

În aceleași context, instanța de recurs conchide că instanța de apel justificat i-a aplicat inculpatului prevederile art. 90 CP, ținînd cont de circumstanțele cauzei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de scopul preventiv și educativ al pedepsei, de persoana celui vinovat, care n-are antecedente penale, se caracterizează pozitiv, are la întreținere 2 copii minori, în ședința instanței de fond partea vătămată n-a cerut recuperarea daunei materiale pricinuite, comunicînd că banii au fost dați de către el inculpatului și de aceea Timotin P. poate fi corectat și reeducat fără a fi privat real de libertate prin aplicarea art.90 CP, cu stabilirea unui termen de probă.

Prin urmare, în opinia instanței de recurs, instanța de apel corect a constatat că careva interdicții pentru condamnare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei de către instanța de apel nu au fost constatate.

Concluzionând asupra celor expuse, instanța de recurs consideră, că în prezenta cauză nu se constată erori de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) CPP.

Totodată, cu privire la actele depuse de inculpat la data de 18.03.2014, ora 14.50, în secția monitorizare, pentru a fi anexate la materialele cauzei, Colegiul lărgit nu se va expune asupra acestora, dat fiind faptul că ședința pentru judecarea prezentei cauze a fost desfășurată la orele 10.00, adică anterior, parvenirii acestora, și soluția adoptată de instanța de recurs s-a bazat pe materialele dosarului, nu și anexele acestuia.

În consecință, Colegiul lărgit menționează că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 CPP și a pronunțat o hotărîre legală și întemeiată, astfel că nu există temeii legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de avocatul Lebedinschi A. în numele inculpatului Timotin P., cu respingerea lui ca inadmisibil și menținerea hotărîrii atacate.

9. Din considerentele menționate, Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție, în conformitate cu art. 434, art. 435 alin. (1) pct. 1) CPP,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de avocatul Lebedinschi Adrian în numele inculpatului Timotin Pavel, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 septembrie 2013, în cauza penală privindu-l pe Timotin Pavel Ion.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral în ședință publică la 25 martie 2014.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Elena Covalenco

Ion Arhiliuc

Iurie Diaconu

Liliana Catan